

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 1786 van 18 september 2007

in de zaak X/IVde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 26 maart 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI en van attaché P. VAN COSTENOBLE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

- 1 Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 30 september 2005, verklaarde er zich op dezelfde dag vluchteling.
- 2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 6 maart 2007, verstuurd op 8 maart 2007.
- 3 De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoekster is Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en was tot het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog in 1999 woonachtig te Grozny. Daarna vertrok zij met haar kinderen naar Ingoeshetië, doch keerde in juni 2000 terug naar Grozny. Haar man werd in mei 2004 tijdens een schoonmaakoperatie meegenomen en is sindsdien verdwenen. Toen in augustus 2005 een huiszoeking plaatsvond waarbij al verzoeksters documenten in beslag werden genomen en er bedreigingen werden geuit ten opzichte van haar zoon, besloot zij het land te verlaten.
- 4 De bestreden beslissing stelt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde recente verblijf in Tsjetsjenië en bijgevolg evenmin aan haar vluchtmotieven. Zij baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - discrepanties in verzoeksters opeenvolgende verklaringen
 - beperkte kennis aangaande de situatie in haar beweerde woonplaats
 - gebrek aan bewijskracht van neergelegde identiteitsdocumenten.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 1 Waar de bestreden beslissing besluit tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoekende partij, beroept laatstgenoemde zich op een schending van het artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève van 18 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 juli 1991, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 en van het artikel 17, §2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.
- 2 In de eerste plaats zal worden ingegaan op het middel waarin verzoekende partij een schending inroept van de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 juli 1991, van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van het artikel 17, §2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal niet enkel een foutieve beslissing ten gronde heeft genomen, doch ook tekort is geschoten in de verplichting om de beslissing met redenen te omkleden.
- 3 Verzoekster werpt hierbij in een eerste onderdeel een schending op van het artikel 17, §2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij stelt nooit geconfronteerd te zijn geweest met de haar ten laste gelegde tegenstrijdigheden in haar relaas en zodoende niet de kans te hebben gekregen hierop te antwoorden en meer duidelijkheid te brengen. Zij meent dat als gevolg hiervan de bestreden beslissing noch geldig, noch gepast werd gemotiveerd.
- 4 Het artikel 17, §2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen luidt als volgt: *‘Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de verklaringen door hem gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient hij in principe de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren’*. Wat dit artikel betreft, dient te worden opgemerkt dat het van toepassing is op tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en latere verklaringen afgelegd voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Dit was tevens het geval in de zaak waarop het door verzoekende partij aangehaalde arrest van de Raad van State betrekking heeft (R.v.St., nr. 128.427 van 23 februari 2004). In casu is de bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd op tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de beide gehoren ten gronde voor de Commissaris-Generaal.

Bovendien heeft dit artikel, zoals blijkt uit het verslag aan de Koning, niet tot gevolg dat een beslissing niet langer gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd: *“Dit artikel heeft (...) niet tot gevolg dat een eventuele beslissing niet langer gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. Het Commissariaat-generaal is een administratieve instantie, geen jurisdictie, en is om die reden niet verplicht de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is”* (Belgisch Staatsblad dd. 27 januari 2004, p. 4627). Daarnaast wordt aan verzoekster in haar verzoekschrift de mogelijkheid gegeven om te antwoorden op de tegenstrijdigheden. De Commissaris-generaal is niet verplicht tijdens het gehoor zelf de kandidaat-vluchteling te confronteren met de informatie waarover hij beschikt. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebron(nen) bevinden zich in het administratieve dossier. Het inzagerecht van verzoekster maakte het haar bijgevolg mogelijk kennis te nemen van de inhoud van de informatie.

Dit onderdeel van het middel dient te worden verworpen.

- 5 In een tweede onderdeel voert verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 juli 1991 en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.
- 6 De artikelen 2 en 3 van de wet van 31 juli 1991 bepalen dat elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat deze motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering dient afdoende te zijn. Het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn.

Het doel van de formele motiveringsplicht is het doen kennen van de motieven van de beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de verschillende motieven uit de bestreden beslissing kent aangezien zij ze tracht te weerleggen. Bijgevolg is aan de formele motiveringsplicht voldaan en zal in wat volgt enkel de materiële motiveringsplicht worden onderzocht.

- 7 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen baseert haar beslissing in de eerste plaats op discrepanties vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster omtrent het tijdstip tot wanneer haar kinderen naar school gingen en omtrent haar tijdelijke identiteitskaart.
- 8 Aangaande het tijdstip tot wanneer verzoeksters kinderen naar school gingen, stelt

de Commissaris-generaal vast dat zij tijdens haar eerste en tweede gehoor ten gronde uiteenlopende verklaringen aflegde. In haar verzoekschrift meent verzoekster evenwel dat uit de gehoorverslagen blijkt dat zij quasi-identieke verklaringen aflegde en zij preciseert de door haar afgelegde verklaringen. Zo stelt zij dat haar kinderen naar school gingen tot 2004, maar dat het daarna te gevaarlijk voor hen werd. Wel ontving zij ook voor het jaar 2005 attesten, die zij kocht van een leerkracht, opdat zij haar kinderen zou kunnen inschrijven voor de hogeschool. Zij werpt op dat zij niet werd geconfronteerd met de voorgehouden tegenstrijdigheid en dat indien dit wel het geval was geweest zij meer duidelijkheid zou hebben kunnen brengen.

- 9 Tijdens haar eerste gehoor ten gronde stelde verzoekster dat haar kinderen tot 2004 naar school gingen, maar dat het nadien te gevaarlijk werd (gehoorverslag I CGVS, 3 januari 2006, p. 2 en 3). Tijdens het tweede gehoor ten gronde voegde zij hieraan toe dat haar kinderen uiteindelijk tot mei 2005 naar school gingen en dat zij in 2005 schoolattesten verkreeg, die nodig waren om haar kinderen in te schrijven voor de hogeschool (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 7).
De bestreden beslissing stelde terecht vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode dat haar kinderen school liepen. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoekster betrokken attesten of een ander bewijs van inschrijving in de school niet voorlegt. Nochtans stelde zij tijdens haar tweede gehoor ten gronde dat zij dacht dat zij wel (een kopie van de) attesten van schoolopleiding zou kunnen verkrijgen (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 7).
- 10 Verder stelt de bestreden beslissing discrepanties vast in verzoeksters verklaringen aangaande de datum van uitgifte van haar tijdelijke identiteitsdocument. Zo stelde zij tijdens haar eerste gehoor ten gronde dat zij dit document verkreeg in 2002, waar zij tijdens haar tweede gehoor ten gronde juni 2000 als datum van verkrijging gaf. Verzoekster antwoordt hierop in haar verzoekschrift dat zij dit document in 2002 ontving en dat zij bij haar tweede gehoor deze datum verwisselde met de datum van de aflevering van het duplicaat van de geboorteakte van haar dochter X, zijnde 20 juni 2002.
- 11 De Raad stelt vast dat de tegenstrijdige verklaring omtrent de datum van afgifte van verzoeksters tijdelijke identiteitskaart niet wordt betwist. Wel stelt verzoekster dat zij zich heeft vergist tijdens haar tweede gehoor ten gronde en dat dit document dus wel degelijk werd uitgereikt in 2002. Deze uitleg van verzoekster kan evenwel moeilijk worden aanvaard als rechtzetting van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Immers waar verzoekster tijdens haar eerste gehoor ten gronde verklaarde dit document in 2002 te hebben gekregen en stelde dat het document 1 jaar geldig was (gehoorverslag I CGVS, 3 januari 2006, p. 3), stelde zij op haar tweede gehoor ten gronde dat zij het document bekwam in juni 2000 en meende dat het altijd geldig was tot 2003, zonder verlengingen. Zij verklaarde bovendien dat zij in 2001 nog een intern paspoort bekwam (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 2). Zelfs waar aldus zou worden aangenomen dat verzoekster zich mogelijk vergiste van datum, dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat zij zich eveneens zou hebben vergist omtrent de geldigheidsduur van het document. Tijdens beide gehoren ten gronde werd verzoekster immers uitdrukkelijk gevraagd naar de geldigheidsduur van dit document en moet zij op dat moment de vergissing omtrent het tijdstip van uitgifte hebben ingezien. Haar verklaringen aangaande de datum van uitgifte van haar tijdelijke identiteitskaart dienen derhalve als ongeloofwaardig te worden beschouwd. Het feit dat zij bovendien tijdens haar tweede gehoor ten gronde verklaarde dat zij in 2001 nog een intern paspoort bekwam, versterkt nog de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen op dit punt.

- 12 Wat betreft haar tijdelijke identiteitskaart wordt verder in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster uiteenlopende verklaringen afgelegde aangaande het daarin vermelde adres van verblijf. Verzoekster meent echter dat dit argument irrelevant is en betwist dat haar verklaringen hieromtrent tegenstrijdig zouden zijn. Ze stelt dat haar man samen met zijn vriend naar het ROVD ging om tijdelijke identiteitsdocumenten te verkrijgen, dat deze vriend zijn persoonlijk adres opgaf en dat deze werd overgenomen op hun tijdelijke identiteitsdocumenten.
- 13 Uit de gehoorverslagen blijkt dat het adres vermeld in verzoeksters tijdelijke identiteitskaart de X is, maar dat zij hier nooit heeft gewoond. Tijdens haar eerste gehoor ten gronde stelde zij hieromtrent: *'(h)et is een tijdelijk adres, waar we ons hadden geregistreerd, het was het adres van kennissen'* en verder *''(d)at was een formeel opgegeven adres, ik heb daar nooit gewoond, ik gaf dit (...) enkel op om mijn voorlopige identiteitskaart te krijgen* (gehoorverslag I CGVS, 3 januari 2006, p. 3 en 4). Tijdens haar tweede gehoor ten gronde stelde verzoekster: *'het is een fout adres, mijn man heeft zich vergist'*. Op de vraag waarom niet het adres van de propiska werd opgegeven, stelde ze: *'(mijn man) heeft dit wel gezegd, maar ze hebben dit niet zo opgeschreven en ze zeiden dat het niet erg was'*. Verder stelde ze dat dit het adres was van een vriend (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 3). Verzoeksters verklaringen dienaangaande overtuigen geenszins. De onduidelijke verklaringen die verzoekster hierover aflegde, in samenhang met het onlogische en onwaarschijnlijke karakter van de verduidelijkingen die zij hiertoe geeft in haar verzoekschrift, maken dat weinig geloof wordt gehecht aan haar verklaringen over het adres vermeld op de tijdelijke identiteitskaart.
- 14 Voorts stelt de bestreden beslissing dat verzoeksters kennis over de situatie in haar beweerde woonplaats te beperkt is opdat geloof zou kunnen worden gehecht aan haar recente verblijf aldaar.
- 15 Zo wijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op verzoeksters uiteenlopende verklaringen aangaande de ligging van de dienst ROVD in haar district Oktyabrskiy en stelt bovendien dat deze in strijd zijn met de informatie uit het administratief dossier. Zo antwoordde verzoekster in haar eerste gehoor ten gronde dat de ROVD gelegen was in de X en dat deze nog actief was in 2005, maar dan wel in het gebouw van school nummer X (gehoorverslag I CGVS, 3 januari 2006, p.5). Tijdens haar tweede gehoor ten gronde stelde zij dat de ROVD gelegen was in de X in een gebouw speciaal voor hen gebouwd (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 11). Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de ROVD-VOVD van verzoeksters district sinds 2000 gevestigd is in het gebouw van het internaat voor dove en slechthorende kinderen in de X. Op de vraag wat er gebeurde met de school voor dove antwoordde zij evenwel dat deze in de X was gelegen, maar werd vernield tijdens beschietingen (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 13). In haar verzoekschrift verduidelijkt verzoekende partij haar verklaringen door te stellen dat voor de tweede oorlog de ROVD was ondergebracht in een speciaal gebouw, doch dat dit werd vernield tijdens de oorlog. Toen verzoekster in juni 2000 terugkeerde naar Grozny was de ROVD ondergebracht in het internaat van de school voor dove en slechthorende kinderen in de X. In 2005 installeerde de ROVD zich vervolgens in de gebouwen van school nummer 34 wegens plaatsgebrek in het oude internaat. Zij stelt verder dat wat betreft de vernietiging van het gebouw van het Internaat, zij deze verward heeft met het gebouw van de Club voor dove en slechthorenden.

2.15. Waar verzoekster stelt dat in 2005 de dienst ROVD zich zou hebben geïnstalleerd in

de gebouwen van school nummer 34 dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel bewijsstuk overlegt die haar verklaringen kunnen staven. Er mag van haar worden verwacht dat zij zelf tracht bewijsstukken over te leggen indien zij de informatie van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betwist. Een loutere stellingname kan niet worden aanvaard ter ontkrachting van de informatie van de Commissaris-generaal.

- 16 Verder stelt de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekster over het politiekantoor in het gehucht Michurino tegenstrijdig zijn aan de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt. Immers, waar verzoekster stelde dat er geen politiekantoor was in Michurino, maar dat de wijkagent zijn bureau had in het gebouw van de ROVD-VOVD (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 11), blijkt uit het administratief dossier dat er op 29 april 2002 een explosie plaatsvond in het politiekantoor van Michurino. Verzoekster antwoordt op dit argument door te stellen dat de vraag van de Commissaris-generaal niet specifiek in de tijd werd gesteld. Zij stelt dat na de aanval van 29 april 2002 de diensten van de politie van Michurino werden overgeplaatst, aangezien hun gebouw zwaar was beschadigd. De politiediensten verhuisden toen naar het gebouw van de ROVD van het district Oktyabrskiy, zoals zij in haar verklaringen stelde.
- 17 Ook hier dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel bewijsstuk overlegt dat haar beweringen omtrent de locatie van de politiediensten kan staven. Er mag van haar worden verwacht dat zij zelf tracht bewijsstukken over te leggen indien zij de informatie van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betwist of zelf nieuwe elementen toevoegt aan haar relaas waaruit zou moeten blijken dat de informatie van de Commissaris-generaal niet meer actueel is. Een loutere stellingname kan niet worden aanvaard ter ontkrachting van de informatie van de Commissaris-generaal. Bovendien kan niet worden uitgesloten dat verzoekende partij haar verklaring in het verzoekschrift heeft afgestemd op de informatie uit het administratief dossier, door te stellen dat sinds 29 april 2002 de politiedienst verhuisde naar het gebouw van de ROVD.
- 18 Verder haalt de bestreden beslissing aan dat verzoekende partij de naam van het hoofd van de ROVD in het district Oktyabrskiy niet herkende toen deze haar werd voorgelegd en dat zij beweerde dat in de twee jaar voor haar vertrek uit Grozny in augustus 2005 geen militaire acties/schietpartijen met rebellen in haar district plaatsvonden. Uit het administratief dossier blijkt echter dat in augustus 2004 een grootschalige militaire operatie werd opgezet door rebellen in verschillende delen van Grozny, waarbij sprake was van zware gevechten in het district Oktyabrskiy. Verzoekende partij antwoordt hierop door te stellen dat het absurd is haar te verwijten niet alle namen van verantwoordelijken van de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te kennen. Zij meent dat haar niet kan worden verweten dat zij zich niet alle aanslagen, moorden, verdwijningen kan herinneren, daar zij meer dan zes jaar in oorlog leefde en dat deze gebeurtenissen schering en inslag zijn in Tsjetsjenië sinds het begin van de tweede oorlog.
- 19 De Raad merkt op dat er een verschil bestaat tussen enerzijds grootschalige militaire acties en anderzijds beschietingen, en uit de gehoorverslagen blijkt dat ook verzoekster dit onderscheid maakt. Zo antwoordde zij tijdens haar tweede gehoor ten gronde op de vraag of er de laatste twee jaar voor haar vertrek in haar district gevechten tussen rebellen en leger plaatsvonden dat er geen militaire acties plaatsvonden, maar wel aanslagen op de politie door de rebellen. Zij maakte verder gewag van beschietingen in 2004 naar aanleiding van de dood van Kadyrov (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 14). Waar dit deel van de motivering op

zichzelf genomen niet kan volstaan om te besluiten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, neemt het anderzijds ook de ongeloofwaardigheid niet weg die is ontstaan wat betreft het recente verblijf van verzoekster in Tsjetsjenië.

- 20 De bestreden beslissing stelt tevens vast dat verzoeksters verklaringen betreffende de openbare bibliotheek van Grozny niet in overeenstemming zijn met de informatie uit het administratief dossier. Zo stelde verzoekster dat gedurende de laatste twee jaar van haar verblijf in Grozny de centrale bibliotheek niet meer geopend was, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat deze sinds maart 2000 opnieuw geopend was voor het publiek. Verzoekster meent echter dat het absurd is om haar te verwijten dit niet te weten, zij stelt dat deze informatie niet natrekbaar is en bovendien afkomstig van een extreem subjectieve bron, zijnde het Russische Ministerie van Binnenlandse Zaken.
- 21 De Raad merkt op dat verzoekende partij geen enkel bewijsstuk neerlegt die haar verklaringen kunnen staven waar zij de informatie van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegensprekt. Er mag van haar verwacht worden dat zij zelf tracht bewijsstukken over te leggen indien zij de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betwist. Een loutere stellingname kan niet worden aanvaard ter ontkrachting van de informatie van de Commissaris-generaal. In casu weerlegt zij geenszins de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de Commissaris-generaal.
- 22 De bestreden beslissing stelt verder dat verzoekster foutief antwoordde op de vraag wat de postcodes zijn van de X en de X. Zij antwoordde hierop dat deze dezelfde postcodes hebben, zijnde X of X(gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat zij een verschillend postnummer hebben, namelijk respectievelijk X en X. Verzoekster meent dat dit argument niet relevant is aangezien de post in Grozny slechts zeer zelden wordt gebruikt sinds het begin van de tweede oorlog. Tevens stelt zij dat de informatie van de Commissaris-generaal niet gedateerd is, waardoor het onmogelijk is om te controleren vanaf wanneer deze codes van kracht zouden zijn en na te gaan of deze codes veranderd zijn sinds deze onbekende datum.
- 23 Uit het administratief dossier blijkt dat de informatie afkomstig is uit de Gouden Gids van Moskou en van het internet gehaald op datum van 3 februari 2007. Er kan worden verondersteld dat deze informatie op dat moment van kracht was. Ook hier brengt verzoekster geen enkel bewijsstuk aan waaruit zou blijken dat zij wel degelijk correct zou hebben geantwoord op deze haar gestelde vraag. Haar verweer bestaat er uitsluitend in om twijfel te doen ontstaan over de informatie van de Commissaris-generaal, zonder dat zij met effectieve bewijzen aankomt om deze te weerleggen. Dit argument uit het verzoekschrift kan derhalve niet worden weerhouden.
- 24 De bestreden beslissing vindt het verder bevreemdend dat verzoekster niet op de hoogte was van het bezoek van Poetin aan Grozny enkele dagen na de dood van Kadyrov. Verzoekster antwoordt hierop dat zij deze vraag niet goed heeft begrepen.
- 25 Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk tijdens haar tweede gehoor ten gronde dat Poetin geen bezoek bracht aan Grozny toen zij er verbleef (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p.20), daar waar uit het administratief dossier blijkt dat enkele dagen na de dood van Kadyrov Poetin een bezoek bracht aan de familieleden van de slachtoffers van de aanslag en de familie van Kadyrov zijn eer betuigde. Het is zeer onwaarschijnlijk dat verzoekende partij niet op de hoogte was van dit bezoek, dat niet onopgemerkt voorbij kan zijn gegaan in Tsjetsjenië. Zelfs waar zij elders stelt

dat zij zich niet interesseert in politiek, lijkt haar onwetendheid hieromtrent te bevestigen dat zij recent voor haar vertrek naar Europa niet meer effectief verbleef in Tsjetsjenië.

- 26 Tot slot stelt de bestreden beslissing dat zij niet op hoogte was van overstromingen die Grozny de laatste jaren teisterden. Verzoekster meent echter dat het Commissariaat-generaal haar verklaringen hieromtrent niet in overweging heeft genomen.
- 27 Op de vraag of er overstromingen waren in andere districten van Grozny, antwoordde verzoekster tijdens haar tweede gehoor ten gronde dat er geen echte overstromingen waren, maar dat bij hevige regenval de plaats bij de tunnel (Leninski) wel onder water stond (gehoorverslag II CGVS, 31 januari 2007, p.20). Het Commissariaat-generaal beroept zich evenwel op informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat er wel degelijk verschillende overstromingen waren in Grozny, onder meer in 2002 en mei 2005, waarbij respectievelijk 2300 en 200 huizen onder water liepen. Bij de eerste overstroming zouden bovendien 12.000 mensen hun huizen hebben moeten verlaten. Verzoeksters argument kan niet worden weerhouden. Immers, rekening houdende met haar verklaringen op dit punt, kan niet worden aanvaard dat ernstige regenval gelijk kan worden gesteld met een overstroming waardoor 12.000 mensen hun huizen dienden te verlaten.
- 28 Aangaande dit motief wijst verzoekende partij in haar verzoekschrift verder op de vele informatie die zij heeft gegeven gedurende haar beide verhoren en waarvan zij stelt dat de waarachtigheid en correctheid niet wordt ontkracht door de Commissaris-generaal. Verzoekster meent dat de Commissaris-generaal door deze informatie niet in rekening te nemen een weigering van rechtspleging heeft gedaan. Zij beroept zich hier tevens op rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen waarin wordt gesteld dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid weliswaar een noodzakelijk onderdeel is bij het beoordelen van de gegrondheid van de asielaanvraag, maar geen doel op zich mag zijn en niet in de weg mag staan dat men in fine onderzoekt of er al dan niet sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.
- 29 De tegenwerping van verzoekende partij dat zij op verschillende vragen wel het juiste antwoord kon formuleren, is niet van die aard dat zij de motivatie van de bestreden beslissing kan ontkrachten aangezien dit niet de onwetendheid van de verzoekende partij verklaart over belangrijke incidenten en gebeurtenissen waarnaar gevraagd werd en waarvan redelijkerwijze mocht verwacht worden dat zij hiervan op de hoogte was, mocht zij daadwerkelijk tot augustus 2005 in Grozny/Tsjetsjenië verbleven hebben. De aan verzoekende partij wel bekende informatie kan door haar zijn verworven door tot op zekere leeftijd zelf in Tsjetsjenië te hebben verbleven, eventueel aangevuld met info verkregen door overlevering via derden.

De vragen die gesteld zijn door het Commissariaat-generaal slaan op zeer belangrijke gebeurtenissen en incidenten die werkelijk het leven uitmaken van iedere persoon die zich in de oorlogstoestand van Grozny/Tsjetsjenië bevindt. Zelfs bij desinteresse is het onmogelijk dat verzoekende partij niet op de hoogte is van grootschalige militaire acties in Tsjetsjenië, het bezoek van Poetin aan Grozny of de bovenvermelde overstromingen. De bestreden beslissing oordeelde derhalve terecht dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt in de jaren voorafgaand aan augustus 2005 werkelijk in Tsjetsjenië verblijf te hebben gehouden. Hierbij werd rekening gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de beslissing op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende

draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met andere motieven. Immers, de bestreden beslissing dient gelezen te worden als een geheel en de Raad dient na te gaan of de verschillende motieven in hun geheel voldoende draagkrachtig zijn.

- 30 De bestreden beslissing is in de derde plaats gebaseerd op het gebrek aan bewijskracht van de door verzoekende partij neergelegde identiteitsdocumenten. Dit argument wordt in verzoeksters verzoekschrift tegengesproken, doch zij staft dit verder niet.
- 31 De Raad stelt vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze dit argument ontkracht. Evenmin legt zij bijkomende bewijsstukken neer. Zodoende dient de bestreden beslissing te worden bijgetreden waar deze stelt dat aan de door verzoekster neergelegde identiteitsdocumenten geen enkele bewijskracht kan worden toegekend.

Verzoekster legt geen binnenlands paspoort met propiska neer, daar deze, volgens haar verklaringen, tijdens de beweerde huiszoeking van augustus 2005 zou zijn meegenomen. Wel legt zij een tijdelijke identiteitskaart neer. Om verschillende redenen kan evenwel geen enkele bewijskracht worden toegekend aan dit document. Allereerst dient hierbij te worden verwezen naar de bovenvermelde bepalingen over de ongeloofwaardige verklaringen die verzoekende partij aflegde omtrent het tijdstip van uitgifte van dit document en het erop vermelde adres. Daarnaast dient de aandacht te worden gevestigd op de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat een bewijs P-2 in Tsjetsjenië een geldigheidsduur heeft van twee maanden, eventueel verlengbaar met nogmaals twee maanden. Hiervoor wordt verwezen naar decreet N 605 van het Russische Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarvan een uittreksel is terug te vinden in het administratief dossier. Tijdens haar eerste gehoor ten gronde beweerde verzoekster evenwel dat dit document 1 jaar geldig was, tijdens haar tweede gehoor ten gronde sprak zij over een geldigheidsduur van 3 jaar. Deze informatie uit het administratief dossier wordt door verzoekster noch tegengesproken noch ontkracht. Verder is het bevreemdend dat de geboorteplaats van verzoekster niet werd ingevuld op het betrokken document en dat als reden van uitgifte 'paspoortomruiling' staat vermeld, waar verzoekster stelde dit document te hebben verkregen omdat haar intern paspoort verloren ging met de vernieling van haar huis in 1995. Deze ongeloofwaardige verklaringen maken dat verzoeksters beweerde recente verblijf in Tsjetsjenië nog meer in het gedrang komt.

Het door verzoekster neergelegde diploma tot slot bevestigt dat zij afstudeerde in Grozny in 1979, doch kan evenmin haar afkomst en/of recente verblijf in Grozny/Tsjetsjenië bevestigen.

- 32 Er dient zodoende te worden gesteld dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in casu terecht heeft geoordeeld dat er sprake is van discrepanties in verzoekers verklaringen, een beperkte kennis over haar beweerde woonplaats die haar recent verblijf in Grozny ongeloofwaardig maakt en een gebrek aan bewijskracht van neergelegde documenten, waardoor zij er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Er kan derhalve geen schending van de materiële motiveringsplicht worden weerhouden.

- 33 Verzoekende partij voert in een tweede middel een schending van artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève van 18 juli 1951 aan en hierbij aansluitend van het artikel

52 van de wet van 15 december 1980. Verzoekende partij stelt dat in haar hoofde wel degelijk is voldaan aan de vereiste van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Verzoekende partij voert hiertoe enerzijds aan dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verschillende elementen uit haar asielrelaas niet heeft ontkracht. Anderzijds stelt zij dat er op het gehele grondgebied van de Russische Federatie sprake is van een vervolging van personen van Tsjetsjeense origine louter om reden van hun lidmaatschap van eenzelfde sociale, etnische en religieuze groep en zet dit argument kracht bij door te verwijzen naar enerzijds mensenrechtenrapporten betreffende de algemene situatie van personen van Tsjetsjeense origine in Tsjetsjenië en de Russische Federatie in het algemeen en anderzijds naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen aangaande Russische onderdanen van Tsjetsjeense origine die hun woonplaats hebben in Tsjetsjenië of in Dagestan. Verzoekster meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zowel de Russische autoriteiten als de Tsjetsjeense strijders zich schuldig maken aan talrijke mensenrechtenschendingen tegen Tsjetsjeense burgers en dat er sprake is van een totaal gebrek aan bescherming van de Russische staat ten opzichte van Tsjetsjeense burgers. Aangezien de Commissaris-generaal haar identiteit en Tsjetsjeense origine niet in vraag heeft gesteld en dat niet wordt ontkend dat zij woonachtig was in Grozny, gelet op haar in Grozny afgeleverde tijdelijke identiteitskaart, meent zij dat haar alsnog de hoedanigheid van vluchteling dient te worden toegekend.

- 34 Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet maakt verzoekende partij niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing dit artikel zou kunnen schenden, aangezien artikel 52 betrekking heeft op de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de minister te bevestigen. De bestreden beslissing betreft echter een weigering van de hoedanigheid van vluchteling in het kader van de gegrondheidsfase van de asielprocedure. Dit deel van het middel mist juridische grondslag.

De algemene situatie van Tsjetsjenen die door verzoekster wordt aangehaald, neemt niet weg dat elk dossier individueel dient te worden onderzocht. Zonder de ernst van de situatie en de talrijke mensenrechtenschendingen te minimaliseren, dient de kandidaat-vluchteling steeds aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

De verklaringen van een kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, p.84). In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen worden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij na een grondige en zorgvuldige afweging van de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, terecht geoordeeld heeft dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij over haar verblijf in Grozny-Tsjetsjenië in de laatste jaren tot aan het beweerde vertrek in augustus 2005. In tegenstelling tot wat

verzoekster beweert, werd er hierboven op gewezen dat geen enkele bewijskracht kan worden toegekend aan haar tijdelijke identiteitskaart, waarop bovendien haar geboorteplaats niet staat vermeld.

Omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid dient te worden besloten dat verzoeksters werkelijke verblijfssituatie voor haar komst naar België niet kan worden vastgesteld. De elementen die verzoekster inroept ter ondersteuning van haar asielrelaas zijn in hoofdzaak gebaseerd op beweerde gebeurtenissen die plaatsvonden na juni 2000. Er dient dan ook te worden besloten dat gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters recente verblijf in Grozny, evenmin geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen. Deze feiten moeten derhalve niet getoetst worden aan de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Het tweede middel dient derhalve eveneens te worden verworpen.

- 1 Verzoekende partij beroept zich in een derde middel op een schending van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 en meent dat haar de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Verzoekende partij stelt dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië of de Russische Federatie wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van dit artikel. Zij stelt dat er sprake is van een intern of internationaal gewapend conflict en een reëel risico op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar mensenrechtenrapporten. Zij stelt verder dat voor Tsjetsjenen in de Russische Federatie geen intern vluchtalternatief voorhanden is en dat er evenmin een mogelijkheid van duurzame bescherming bestaat in Ingoesjetië. Hiervoor verwijst zij naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en een verslag van de Europese Raad voor Vluchtelingen.
- 2 Omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid kan verzoeksters werkelijke verblijfssituatie voor haar komst naar België niet worden vastgesteld. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- 3 Verzoekster werpt verder een schending van de artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens op.
- 4 Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 EVRM rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe terzake tot een beoordeling over te gaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. MERTENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. MERTENS.

A. VAN ISACKER.